

THE ROYAL BALLET I HAVANNA

Njutbart besök

Irina Echarry, Havana times 17 juli

När Londons "Royal Ballet" gästspelade på Garcia Lorca teatern i Havanna visades föreställningen också på improviserade filmdukar stöttade av gamla lastbilar. Platsen för denna direktsändning var Capitoleums trappor och där började människor samlas runt halv åtta på kvällen för att hitta en bekväm plats och kunna avnjuta denna unika föreställning tillsammans med vänner och främlingar.

Steg för steg fylldes trapporna av barn, kvinnor och män, unga och gamla som inte ville missa möjligheten att ta del av balettens första besök på Kuba. Säkert var det många som inte hade en aning om vad de skulle få se. José Antonio, 25, som bor i stadsdelen Centro Havana, trodde att det var något jippo för att stödja personer med AIDS. "Ibland sätter de upp små stånd i trappan här för att informera och dela ut broschyrer om AIDS. Jag tycker inte om balett, men när jag ändå är här och stämningen är trevlig så stannar jag kvar."

Ljuset från sommarhimlen hade ännu inte bleknat när föreställningen började. Monica Mason, ledare för The Royal Ballet, sa några ord för att hedra den legendariska kubanska ballerinan Alicia Alonso och uttrycka den glädje det var att besöka Kuba och framträda för kubanska folket. Hon berättade också att hennes trupp skulle dansa med kollegor från Kubas egen Nationella balett och visa att i dansens värld är alla en enda stor familj.

Föreställningen *Chroma*, med sensuell nutida koreografi, lockade fram leenden, men musiken utstrålade harmoni. Förbipasserande drog sig närmare och de flesta stannade en stund för att titta innan de fortsatte. "Jag var på teatern på premiären i tisdags, det var rörande. Jag ville komma idag för att se Carlos Acosta igen. Jag uppskattar att de erbjuder det här alternativet. Det är inte alla som känner sig hemma i en högtidlig teatersalong och till en så här speciell föreställning är det väldigt svårt att få biljetter. Här kan man koppla av mer och det är svalt. Igår, på teatern, fladdrade solfjädrarna i takt med musiken. Jag tycker det

är jättebra att de tänker på alla.", sa Mariela i publiken, samtidigt som hon högljutt hyllade duon Tamara Rojo och Joel Carreño.

Det känns underligt att sitta högt uppe på trappan och titta ner på gatan, se folk som springer till bussen, samtidigt som man hör rytmen i Tjajkovskijs musik. Dansarna ser ut som surrealistiska figurer mitt i nattelivet på Prado-avenyn.

Dansarnas teknik kunde kanske inte uppskattas i all sin glans och de passionerade ballettålskarna skulle förgäves längta efter att uppleva mer än bara *Den döende svanens "pas de deux"*. Inte desto mindre är jag säker på att Marius Petipa aldrig kunde föreställa sig att hans *Corsario*, som passionerat framfördes av Carlos Acosta, skulle sväva ut via biografen Payret för att ses av en stor folksamling framför Capitoleum. Han skulle fråga sig: "Tycker de om det? Kommer de att berätta om det för sina barn? Det här är ett historiskt ögonblick. Royal Ballet på Kuba, det är för er alla..."

Atmosfären var angenäm, trots att ljudet var bättre än bilden. Senare kom några av dansarna, både engelska och kubanska, ut för att blanda sig med folk, ödmjukt och lyckligt för att visa sin respekt för publiken. Det var utan tvekan en unik kväll och en verklig upplevelse för alla.

Översättning Eva Jaksjö

